

küdar Ciheti adıyla 1945 yılında neşredildi.

Tanışık'ın bu çalışmasına paralel olarak yürüttüğü diğer bir araştırması da İstanbul ve Bursa camileriyle mescidlerinin taşkapılarında yer alan kitâbelerde saklı gerçek inşa tarihlerinin hesaplanması üzerine oldu. 1940'ların ve 1950'lerin İstanbul'unda ebced sistemini çözebilen birkaç kişiden biri olan Tanışık'ın tarih sırasına göre gruplandığı ve çektiği fotoğraflarla zenginleştirdiği bu eseri yayımlanmamıştır. Türkiye'de mevcut bütün Türk-İslâm devri kitâbelerini tesbit ederek bunları bir kitapta toplama projesine başlayan Türk Tarih Kurumu'nun, İstanbul bölgesindeki her türlü eserin kitâbelerinin okunması ve tasnifi için Ocak 1942'de oluşturduğu heyette Tanışık aktif görev aldı. Türkiye Anıtlar Derneği bünyesinde de zaman zaman görevler üstlendi. 1950 yılından itibaren İstanbul camileriyle ilgili yeni bir araştırmaya başladı. Çeşmelerde olduğu gibi şehirdeki bütün cami ve mescidleri yine iki ana bölüm halinde tasnif edip teker teker fotoğrafladı. 1951'de Askerî Müze Müdürlüğü'nün teklifiyle Osmanlı döneminden intikal eden muhtelif silâh kitâbeleri üzerinde deneme mahiyetinde bir çalışma içinde bulundu. O güne kadar imal yılları bilinmeyen bazı eski silâhların ve araç gereçlerin tarihlendirilmesini sağladı. Bu arada Reşat Ekrem Koçu'nun çıkardığı *İstanbul Ansiklopedisi*'ne çeşmeler ve camilerle ilgili maddeler yazdı.

Fatih'te Hırkaişerif semtinin imarı hususunda faaliyette bulunan birçok dernekte aktif görev alan İbrahim Hilmi Tanışık, özellikle yangın yeri olarak anılan Fatih Hırkaişerif-Yenibağçe bölgesinin mâmur hale getirilmesi ve bölgede yıkık durumda bulunan tarihî eserlerin tamiratıyla ilgili çeşitli girişimlerde bulundu. Mimar Sinan'ın şahsî parasıyla Yenibağçe'de yaptırdığı, özellikle kendine özgü minare formuyla literatüre geçen, ancak 1918 Cibali yangınında harap olan ve 1960'lara yıkıntı halinde ulaşan Mimar Sinan Mescidi'nin inşası için bir derneğin kurulmasına ön ayak oldu. Bu mescid vefatından dokuz yıl sonra yeniden yaptırılarak ibadete açılmıştır. Tanışık, bunların yanında özellikle Cumhuriyet dönemi İstanbul'unu ve Türkiye'nin almış üç vilâyetini kapsayan, kendi içinde belli bir standarda göre tasnif edilmiş 1400'den fazla kartpostal ve 700 kadar siyah-beyaz fotoğraf çekiminden meydana gelen bir koleksiyon oluşturdu. Fatih'teki evinde İstanbul ve Bursa ağırlıklı kitaplardan teşekkül eden bir kütüphane

İbrahim Hilmi Tanışık

kurdu. Yaklaşık on yedi yıldan beri araştırmalarını sürdürdüğü, ibadete açık İstanbul camileriyle ilgili iki ciltlik çalışmasını baskıya hazır hale getirerek Mart 1967'de bir yayinevine teslim etti ve üçüncü defa hac farızasını yerine getirmek üzere otobüs kafesiyle yola çıktı. Ancak 11 Mart 1967'de Medine'ye 3 km. uzaklıkta yolda vefat etti ve aynı yerde gömüldü. 1500'den fazla İstanbul cami ve mescidiyle ilgili, görsel malzemeyle desteklenmiş, "İbadete Açık İstanbul Camileri" başlıklı iki ciltlik çalışmasıyla birlikte ibadete kapalı, yıkık veya tamamıyla yok olmuş cami ve mescidlere dair müsvedde halindeki bir diğer denemesi anlaştığı yayinevi tarafından basılmamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbrahim Hilmi Tanışık, *İstanbul Çeşmeleri*, İstanbul 1943-45, I-II, Önsöz; Ekrem Akurgal, "İstanbul Çeşmeleri", *DTCFD*, II/4 (1944), s. 642-645; R. Ekrem Koçu, "Çeşme, Çeşmeler, İstanbul Çeşmeleri", *İst.A.*, VII, 3871-3872; "Tanışık, İbrahim Hilmi", *DBİst.A.*, VIII, 427.

İBRAHİM AKIN KURTOĞLU

TANIN

(طنين)

II. Meşrutiyet ve Cumhuriyet dönemlerinde İstanbul'da yayımlanan siyasi gazete.

Hüseyin Cahit (Yalçın) tarafından üç devrede toplam on yedi yıl çıkarılmıştır. İlk döneminde siyasi bakımdan çok etkili olmuş, 1 Ağustos 1908 – 31 Ekim 1918 tarihleri arası 3550 sayı neşredilmiştir. Gazeteyi çıkarma fikri, İttihat ve Terakkî Cemiyeti Merkez-i Umûmî üyesi Hüseyin Kâzım (Kadri) ve Tefik Fikret'ten gelmiş, daha sonra Hüseyin Cahit'i de aralarına alıp yayıma başlamışlardır. Hüseyin Kâzım sermayedar olarak kısa sürede gazetenin bi-

nasını yaptırmış ve matbaasını kurmuştur. Tefik Fikret, umduklarını bulamaması ve kırılan yaratılışı yüzünden 26 Aralık 1908'de gazeteden ayrılmıştır. Sadece yazıların imlâsı ve mizanpajla ilgilenen Fikret'in ayrılışının ardından Hüseyin Kâzım da Serez mutasarrıflığına tayini dolayısıyla 1909 Şubatında müdürlüğü bırakınca imtiyazı, baştan beri bütün yazı işlerini üstlenmiş olan başmuharrir Hüseyin Cahit'e devredilmiştir. İttihat ve Terakkî'nin fikirlerine samimiyetle inanan Hüseyin Cahit'in cemiyetin politikaları paralelindeki tutumu, mücadeleci ve polemikçi kişiliği bütün neşir hayatı boyunca gazeteye damgasını vurmuştur. II. Meşrutiyet'te İttihat ve Terakkî'nin resmî yayın organı *Şûrâ-yı Ümmet*'e oranla cemiyetin çok etkili ve uzun süreli savunucusu olan gazete bundan dolayı cemiyetin yarı resmî yayın organı sayılmıştır. Bununla birlikte Hüseyin Cahit zaman zaman İttihat ve Terakkî'nin icraatını eleştirmekten geri durmamıştır.

Başlangıçta "ittihâd-ı anâsır" temelindeki Osmanlılık düşüncesinin, daha sonra "millet-i hâkime" fikrine dayalı Türkçülük idealinin savunulduğu, Prens Sabahaddin, Ali Kemal, Mizancı Murad, Rıza Nur ve Lutfi Fikri gibi muhalif fikir adamı ve gazetecilerle, ayrıca Rum ve Ermeni gazeteleriyle bazan çok şiddetlenen tartışmaların yapıldığı gazetenin yayımı bu tartışmalar yüzünden kesintilere uğramıştır. Gazete 31 Mart Vak'ası'nda ilk ağır darbeyi almış, isyancılar *Şûrâ-yı Ümmet*'le birlikte *Tanin*'in matbaa ve idarehanesini tahrip ederek Meclis-i Meb'ûsan önünde Hüseyin Cahit zannettikleri Lazkiye mebusu Mehmed Aslan'ı öldürmüşlerdir. Bunun üzerine Selânik'e kaçan Hüseyin Cahit, *Tanin*'i ancak Hareket Ordusu'nun İstanbul'a girmesinden sonra çıkarabilmiştir. Gazete İttihat ve Terakkî'ye muhalefetin arttığı, Hürriyet ve İtilâf Fırkası'nın teşkilatlandığı 1911-1912 yıllarında Dîvân-ı Harb-i Örfî tarafından veya "Büyük Kabine" gibi İttihatçılar'a karşı hükümetlerce sık sık kapatılmış, ancak her defasında *Cenin*, *Senin*, *Renin* ve *Hak* gibi adlar altında yeniden çıkarılmıştır. Bu kapatılışlardan birinde Viyana'ya kaçmak zorunda kalan Hüseyin Cahit (Kasım 1912), gazeteyi İttihatçılar'ın Bâbiâli Baskını'nın ardından 31 Ocak 1913'te tekrar neşredebilmiştir. Fakat bu tarihten sonra artık iktidara tamamen el koyan İttihat ve Terakkî'nin bazı icraatlarını eleştirdiğinden gazetecilikten çekilmek zorunda kalmıştır.

İttihat ve Terakkî ileri gelenlerinin eleştiriden vazgeçmesi yolundaki rica ve bas-

karları, ayrıca devleti tehdit eden tehlikelerin gitgide büyümesi yüzünden Hüseyin Cahit'in *Tanin*'i 30 Ocak 1914'te İttihat ve Terakki Fırkası'na devretmesiyle gazete firkanın resmî yayın organı haline gelmiştir. Bu yıllarda, eski yazarlarından Muhiiddin'in (Birgen) başmuharrirliğinde ve I. Dünya Savaşı'nın şartları içerisinde İttihat ve Terakki liderlerinin fikir ve görüşlerini yansıtacak biçimde ve silik bir gazete şeklinde çıkmıştır. İttihatçı liderlerin ülkeyi terketmesinden bir gün önce de firka 31 Ekim 1918'de gazetenin yayımına son vermiştir.

Bu dönemde büyük yankı uyandıran başmakaleleriyle yaygın bir şöret kazanan Hüseyin Cahit'in yanı sıra gazete II. Meşrutiyet'in birçok ünlü kaleminin yer aldığı itibarlı bir yayın organı olmuştur. Hüseyin Cahit'in ardından en çok yazı yazan ve dâimî yazar kadrosunda bulunan gazeteciler Babanzâde İsmail Hakkı, İsmail Müştak (Mayakon), Muhiiddin, Faliş Rifkı (Atay), Ahmed Şerif ve Âsım'dır (Us). Sıkça yazıları çıkan edebiyatçılar arasında Cenab Şahabeddin, Halit Ziya (Uşaklıgil), Halide Salihi (Halide Edip Adivar), Cemil Süleyman (Alıyanoğlu), Aka Gündüz ve Fazıl Ahmet'in (Aykaç) adları sayılabilir.

Tanin'in ikinci döneminde 14 Ekim 1922 – 16 Nisan 1925 tarihleri arasında ayırı seri numarasıyla 903 sayı yayımlanmıştır. Malta sürgününün ardından Avrupa'dan dönen Hüseyin Cahit, İtilâf devletlerinin işgalindeki İstanbul'da *Tanin* adına izin alamadığı için gazeteyi başlangıçta *Renin* adıyla çıkarmaya başlamış, 38. sayısında asıl adını alan gazete, Şubat 1924 – Mayıs 1925 tarihlerinde *Le Tanine* adıyla Fransızca olarak da yayımlanmıştır. Bu devrede *Tanin*, kısmen İttihat ve Terakki kadrosunu toparlamak ve görüşlerini temsil etmek amacıyla neşredilmiştir. İttihatçı liderler, daha önce Avrupa'da yaptıkları toplantılarda Hüseyin Cahit'ten böyle bir gazete çıkarmasını istemişlerdir. Hüseyin Cahit'in Mustafa Kemal ve Ankara hükümetine karşı pervasız muhalefeti, gerek Lozan'a giden Türk heyetine gerekse hükümete yönelttiği tenkitler ve hilâfet konusundaki farklı görüşleri yüzünden gazete kısa sürede rejimin istenmeyen bir yayını haline gelerek çeşitli baskılara mâruz kalmıştır. Hüseyin Cahit, Ağa Han'ın halifeliğin önemini vurgulayan bir mektubu (1923) dolayısıyla diğer bazı İstanbul gazetecileri ve İstanbul Barosu başkanı Lutfi Fikri ile birlikte İstiklâl Mahkemesi'nde Hıyânet-i Vataniyye Kanunu'na muha-

lefetten yargılanmış, ancak beraat etmiştir (3 Ocak 1924). Fakat Şeyh Said İsyanı yüzünden çıkarılan Takrîr-i Sükûn Kanunu'ndan sonra tekrar İstiklâl Mahkemesi'nde yargılanmıştır. Gazetenin kuruluşundan itibaren desteklediği Terakkîperver Cumhuriyet Fırkası merkezinin İstiklâl Mahkemesi kararıyla aranması, "Dün gece Terakkîperver Firka basıldı" şeklinde haber olarak verilince (13 Nisan 1925) mahkeme gazeteyi kapatmış ve Hüseyin Cahit'i vatana ihanet suçundan Çorum'da müebbet sürgün cezasına çarptırmıştır.

Gazetenin üçüncü devresinde 30 Ağustos 1943 – 14 Kasım 1947 tarihleri arasında 1512 sayı yayımlanmıştır. Atatürk'ün ölümünden sonra Cumhuriyet Halk Partisi saflarında politikaya dönen Hüseyin Cahit, II. Dünya Savaşı içerisinde gazeteyi tekrar çıkarmaya başlamış, ancak 14 Kasım 1947'de daha iyi şekilde yayımlanması vaadiyle bizzat kendisi tarafından kapatılmıştır; vaadi de gerçekleşmemiştir. Bu dönemde gazetede nazizm, faşizm, komünizm, Turancılık ve gericilik aleyhinde bir yayın politikası izlenmiş, bu doğrultuda birçok eser tefrika suretiyle neşredilmiştir. *Tanin*'in siyasal ve ideolojik tutumunu bütün totaliter sistemlerin ve dikta idarelerinin karşısında laik, liberal ve hürriyetçi bir tutum olarak özetlemek mümkündür ve bu değerlendirme büyük ölçüde ikinci dönem için de geçerlidir. Son dev-

rede Hüseyin Cahit eski alışkanlığını sürdürerek Ali İhsan Sâbis ve Velid Ebüzziya ile kalem tartışmaları yapmış, Sabiha ve Zekeriya Sertel'in çıkardığı *Tan* gazetesiyle sert bir tartışmaya girmiştir. Tek partili rejimi eleştiren ve Sovyetler Birliği ile yakınlaşmayı savunan *Tan*'i komünistlik ve Sovyet emellerine hizmetle suçlayan Yalçın'ın 3 Aralık 1945 tarihli "Kalkın Ey Ehl-i Vatan, Bir Vatan Cephesine Lüzum Vardır" başlıklı makalesi gençlik ve halk kitlelerinin galeyana gelmesinde önemli rol oynamış ve halk Tan Matbaası'nı tahrip ederek Serteller'in gazetecilik hayatına son vermiştir. Bu yıllarda da parlak bir siyasî gazetecilik örneği sergileyen Hüseyin Cahit'in II. Dünya Savaşı hakkındaki makaleleri müttefik radyoların haber bültenlerinde sık sık zikredilmiştir. Ayrıca Talat Paşa ve Cavid Bey'in hâtralarıyla Enver, Talat ve Cemal paşaların özel mektuplarını yayımlayıp yakın tarihi birinci elden belgelerle aydınlatma görevini yerine getirmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Mustafa Kemal Atatürk, *Nutuk* (haz. Birol Emil v.dğr.), (Ankara 1927) İstanbul 1973, s. 815-817, 829-831, 881-882; *Hüseyin Kâzım Bey* (der. Şevki), İstanbul 1935, s. 11, 39-41, 59; Hüseyin Cahit Yalçın, *Edebî Hatıralar*, İstanbul 1935, s. 179-184; a.m.f., *Siyasal Anılar* (haz. Rauf Mutluay), İstanbul 1976, s. 18-19, 72, 134-135, 208-211, 270; a.m.f., *İttihatçı Liderlerin Gizli Mektupları* (haz. Osman Selim Kocahanoğlu), İstanbul 2002, s. 138; a.m.f., "Meşrutiyet Devri ve Son-

Tanin'in 2. sayısının başlık kısmı

rası", *Halkçı*, sy. 17-375, Ankara 13 Haziran – 31 Aralık 1954, tür.yer.; a.mlf., "Meşrutiyet Devri ve Sonrası: Atatürk Devri", a.e., sy. 452-577 (21 Mart – 30 Temmuz 1955), tür.yer.; "Meşrutiyet Devrine Ait Cavit Beyin Hatıraları", *Tanin*, sy. 4454-1, İstanbul 30 Ağustos 1943-4454-404, 14 Teşrinievvel 1944, tür.yer.; Rıza Tefvîk Bölükbaşı, *Tevfîk Fikret: Hayatı, Sanatı, Şahsiyeti*, İstanbul 1945, s. 63; Âsım Us, *Gördüklerim, Duyduklarım, Duygularım: Meşrutiyet ve Cumhuriyet Devirlerine Ait Hatıralar ve Tedkikler*, İstanbul 1964, s. 7-16; Celal Bayar, *Ben de Yazdım*, İstanbul 1965, I, 194-202; Tekin Erer, *Basında Kavgalar*, İstanbul 1965, s. 131-176; Ö. Faruk Huyugüzel, *Hüseyin Cahit Yalçın'ın Hayatı ve Edebî Eserleri Üzerinde Bir Araştırma*, İzmir 1984, s. 20-29, 34-38, 44-45; Tanık Zafer Tunaya, *Türkiye'de Siyasal Partiler*, İstanbul 1984-89, I, 33-34; III, 233-234, 591-593; G. Groc – İ. Çağlar, *La Presse Française de Turquie de 1795 à nos jours histoire et catalogue*, İstanbul 1985, s. 176; Hilmi Bengi, *Gazeteci, Siyasetçi ve Fikir Adamı Olarak Hüseyin Cahit Yalçın*, Ankara 2000, s. 43-58, 74-103; Muhittin Birgen, *İttihat ve Terakki'de On Sene* (haz. Zeki Arıkan), İstanbul 2006, X, 9-10, 94-99, 499-514, 536-539; Kenan Akyüz, "Tanin", *TA*, XXX, 380; Tanju Oral, "Tanin", *TDEA*, VIII, 224-225.

Ö. FARUK HUYUGÜZEL

TANPINAR, Ahmet Hamdi (1901-1962)

Cumhuriyet dönemi şairi,
romancı, deneme yazarı
ve edebiyat tarihçisi.

23 Haziran 1901'de İstanbul Şehzadebaşı'nda doğdu. Babası çeşitli yerlerde nâiblik ve kadılıklardan sonra Antalya kadılığında emekli Hüseyin Fikri Efendi'dir. Aslen Batumlu olan aile Mızrakçioğulları veya Müftüzâdeler diye bilinir. Annesi Trabzonlu Kansızâdeler'den deniz yüzbaşısı Ahmed Bey'in kızı Nesibe Bahriye Hanım'dır. Çocukluğu babasının görevli bulunduğu Ergani Madeni, Sinop, Siirt, Kerkük ve Antalya'da geçti. Bundan dolayı İstanbul'da Ravza-i Terakî İbtidâî Mektebi'nde, Sinop ve Siirt rüşdiyelerinde, Siirt Katolik Dominiken misyonerlerinin özel okulunda, Kerkük, Vefa ve Antalya liselerinde okudu. 1918'de yüksek öğrenime devam etmek için İstanbul'a gelerek bir yıl Baytar Mektebi'nde yatılı öğrenci oldu. Ertesi yıl Dârülfünun Edebiyat Fakültesi'nin önce tarih, ardından felsefe şubelerine girmekdeki kararsızlığı sırasında lise öğrencisiyken şiirlerinden tanıdığı Yahya Kemal'in (Beyatlı) Edebiyat Şubesi'nde ders verdiğini öğrenince kaydını bu şubeye yaptırdı. Burada başta Yahya Kemal olmak üzere Mehmed Fuad Köprülü, Cenab Şahabeddin, Ömer Ferit Kam, Babanzâde Ahmed

Naim gibi hocaların derslerine devam etti. 1923'te Şeyhî'nin *Hüsrev ü Şirin*'i üzerine hazırladığı tezle mezun olarak Erzurum (1923), Konya (1926), Ankara (1927) ve İstanbul Kadıköy (1932) liselerinde, Ankara Gazi Terbiye Enstitüsü'nde (1930) öğretmenlik yaptı. Güzel Sanatlar Akademisi'nde Ahmed Hâşim'in ölümüyle boşalan estetik mitoloji derslerini vermekle görevlendirildi (1933). Edebiyat Fakültesi'nde 1939'da Tanzimat'ın 100. yılı münasebetiyle XIX. Asır Türk Edebiyatı adıyla bir kürsü kurulunca Maarif Vekili Hasan Âli Yücel tarafından bu kürsüye profesör tayin edildi. 1943-1946 yılları arasında Maraş milletvekili olarak bulunduğu Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde aktif bir çalışması olmadı. 1946 seçimlerinde parti tarafından aday gösterilmeyince bir süre Millî Eğitim Bakanlığı'nda orta öğretim müfettişliği yaptı. 1948'de akademideki estetik hocalığına ve 1949'da Edebiyat Fakültesi'ndeki kürsüsüne döndü. Son yılları çeşitli sağlık sorunlarıyla geçti. 23 Ocak 1962 tarihinde kalp krizi sonucunda öldü. Süleymaniye Camii'nde kılınan cenaze namazından sonra Rumelihisarı'nda Yahya Kemal'in mezarının yanı başına defnedildi. Mezar taşı üzerinde çok bilinen bir şiirinin iki mısraı yazılıdır: "Ne içindiyim zamanın / Ne de büsbütün dışında."

1953'te altı ay, 1955'te üç hafta (Paris Filmoloji Kongresi), 1955'te bir ay (Venedik Sanat Tarihi Kongresi), 1957'de bir hafta (Münih Müsteşirler Kongresi), 1958'de bir hafta (Venedik Padua'da Felsefe Kongresi) ve 1959'da bir yıl süreyle olmak üzere altı defa yurt dışına çıkan Tanpınar bu sürelerin büyük kısmını Paris'te geçirmiş, arada İngiltere, Belçika, Hollanda, İspanya, İtalya, Almanya ve Avusturya'ya geçerek buraları tanıma imkânı bulmuştur. Gayri Menkul Eski Eserler ve Anıtlar Yüksek Kurulu, Yahya Kemal'i Sevenler Derneği ve Fransa'daki Marcel Proust Dostları Derneği üyesiydi.

Tanpınar, divan şiirinin ve aruzun terkedildiği bir ortamda henüz emekleme döneminde olan hece şiirini canlandırma-ya gayret eden, poetika meseleleri üzerinde kafa yoran, mizaç bakımından metafizik ve mistik eğilimlere sahip bir nesle mensuptur. Fakülte'deki öğrenimi sırasında kendisinden büyük bir minnet duygusuyla bahsettiği Yahya Kemal onun Batı edebiyatı ve divan şiiri zevki, bir şiir dilinin oluşumu yanında millet ve tarih hakkındaki görüşlerinin gelişmesinde rol oynamıştır. Dönem arkadaşlarının birçoğu

ileriki yıllarda edebiyat ve kültür alanlarında önemli eserler vermiştir. Özellikle Necip Fazıl (Kısakürek) ve Ahmet Kutsi ile (Tecer) derslerin dışında, hatta geceleri yatakhanelerinde bile estetik bir heyecanla yaptıkları sohbetlerde kendilerini şiirin büyümesine kaptırmışlardı. Yahya Kemal'in gözetiminde Mustafa Nihat'ın (Özön) *Der-gâh* dergisini yayımlamaya başlaması diğer gençlerle beraber onun da hayatında yeni bir ufuk açar. Derginin bir çeşit çalışma merkezi durumunda olan Nuruosmaniye'deki İkbâl Kıraathanesi, Yahya Kemal ve Ahmed Hâşim'in devam ettiği, sanat, edebiyat ve memleket meselelerinin konuşulduğu önemli bir mahfil olur. Tanpınar'ın güzel sanatların diğer alanlarına ilgisinde ve kültürünün gelişmesinde öğretmenlik yıllarında bulunduğu çevrelerin de rolü olmuştur. Ankara'da kaldığı sırada ders verdiği Gazi Orta Muallim Mektebi'ne bağlı Müsiki Muallim Mektebi'nin diskoğünde yer alan 200 kadar plak ve okulun Alman hocaları klasik Batı müziğini tanımasında önemli bir başlangıçtır. Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki dersleri bu çevrede Batı plastik sanatlarına karşı ilgisini uyandırmıştır. Yahya Kemal'in 1933 yılı sonlarında yurda dönüşüyle beraber onun yardımıyla klasik Türk müzikisinin büyük eserlerini dinlemiş, böylece zihninde iki kültürün, iki medeniyetin terkibi yahut armonisi fikrinin nüveleri teşekkül etmiştir.

Şiir, roman, hikâye, deneme, eleştiri, inceleme ve araştırma, edebiyat tarihi gibi edebiyatın hemen her türünde eser veren Tanpınar'ın mimari, heykel, resim, müzik ve hat başta olmak üzere güzel sanat alanlarında da amatörükten daha ileri bir seviyede, dikkate değer yorumları içeren makale ve denemeleri vardır. Bununla beraber daha çok şairliğiyle ön plana çıkmak istemiş, mektuplarında, mülâkatlarında ve

Ahmet Hamdi Tanpınar

